
Voor Heart4Earth schreef ik in februari 2015 'Je hebt woorden en wóórdén...' Hoe woorden zowel afstand kunnen scheppen als verbinden. Het sluit mooi aan op mijn vorige blog ['De taal van het hart'](#).

Je hebt woorden en wóórdén

De taal van het hart spreken, hoe doe je dat en waar leer je dat? Vaak denk je er niet bij na of je wel zegt wat je wérkelijk bedoelt te zeggen. We kunnen vaak reageren (in woorden of in zwijgen) vanuit bepaalde emoties, ideeën, aannames of overtuigingen die (wij) ons zijn (hebben) aangeleerd. Hoe zit dat eigenlijk met woorden, gevoel en overdracht...

Van de woorden die we als kind van onze ouders leren mogen we een samenhangende taal maken waarmee we kunnen communiceren. De taalontwikkeling van een kind gaat supersnel, zo te zien gaat het als vanzelf. Maar wat als het gevoelige jonge kind te maken krijgt met een tegenstrijdigheid in wat ouders *woordelijk* zeggen en wat zij *energetisch* 'zeggen'? Het staat nog helemaal in contact met zijn pure 'voelen' en ziet veel meer bij de ouders dan het verbale. En als het kind zijn gevoel probeert te verwoorden, dan wordt dat niet altijd gehoord c.q. begrepen. Woorden krijgen met de jaren dat we ze gebruiken een heel persoonsgebonden gevoelswaarde. Misschien is die taalontwikkeling toch niet zo gemakkelijk als het wel lijkt.

Jouw taal is niet per definitie dezelfde als die van je buurman. Je spreekt dezelfde taal, maar jullie beiden kunnen een heel andere gevoelswaarde hebben bij de woorden. Ingewikkeld eigenlijk als je er goed over nadenkt. Hoe kunnen wij ons werkelijk verstaanbaar maken? Hoe kan ik jouw woorden wérkelijk horen als ik niet jouw gevoel áchter die woorden kan horen? En komen mijn woorden bij jou binnen? Is er ergens in ons beiden eenzelfde resonantie die ervoor zorgt dat we elkaar voeden en inspireren, dat wij elkaar begrijpen?

Verschillende bewustzijnslagen zorgen voor verschillende manieren van praten vanuit een verschillend referentiekader. De achtergrond, gedachten en wellicht overtuigingen van de spreker spelen mee.

Wel eens in gesprek geweest met iemand die vanuit een totaal andere referentiekader denkt dan jij? Bijvoorbeeld: jij spreekt vanuit je gevoel en die ander spreekt vanuit zijn mentale veld. Linkerhersenhelft in discussie met rechterhersenhelft. Kun je elkaar ooit verstaan en begrijpen als je niet 'op de zelfde golflengte' zit?

Ben jij zo'n rechterhersenhelft-iemand die zich meestal heel goed kan verplaatsen in de gedachten- en denkwereld van anderen? Denk je vaak: "Ja, ik snap dat je zo denkt, maar het klopt niet voor mij. En als ik nou maar kon verwoorden waarom jouw gedachtegang niet klopt in mijn beleving, wat zou dat heerlijk zijn. Dan kon ik je iets anders laten zien, dan kon ik je vooral iets laten *voelen*... Want woorden zijn *zoveel meer* dan zomaar woorden. Jij bent zoveel meer dan alleen je denken, wat vóel je nu echt, wie bén je?"

En soms is de tegenstelling zo groot en de afstand zo groot dat je met woorden niet tot elkaar kunt komen, hoe graag je ook zou willen. Dan is loslaten en bij jezelf blijven de enige oplossing. Geen probleem natuurlijk als het je buurman betreft, maar bij een partner of een kind is het uiteraard een ander en veel moeilijker verhaal.

Als ik er goed over nadenk is communicatie best wel 'een ding'. Misschien begint dat vermogen tot communiceren met de buitenwereld wel bij de communicatie met je binnenwereld. En is het afhankelijk van in hoeverre je jouw stemmetje van binnen kunt horen en vooral ook kunt verstaan en begrijpen. Er was een periode in mijn leven dat ik af en toe dat stemmetje hoorde, maar ik kon er niet naar luisteren en begreep het al helemaal niet. Het was een veel te ingewikkeld en gevoelig en kwetsbaar stukje voor mij. Hoe ik naar buiten toe communiceerde in die periode was maar ten dele wie ik was. Er was het een en ander voor nodig om het te kunnen toelaten, te horen en te verstaan en het vervolgens voor mezelf te kunnen verwoorden.

Openheid voor je eigen innerlijke stem is noodzakelijk om jouw waarheid te kunnen spreken. Als je je alleen maar open kunt stellen voor de (al of niet begrepen) woorden van de ander, dan ga je wankelen, weet niet meer wie jijzelf bent en wat jÓuw waarheid is. Dan 'waai je met alle winden mee'.

Als jouw innerlijke waarheid doorklinkt in jouw woorden dan heb je niet eens zoveel woorden nodig. Dan is er de resonantie, de weerklink van je hart die je woorden draagt. Dat is niet afhankelijk van hoe een ander denkt en wat een ander ervan zal vinden. Het heeft geen goedkeuring nodig van buitenaf en het wil ook niet overtuigen of manipuleren. Het is de taal van jouw hart, uniek en speciaal. **Elk woord van deze hartetaal is een (h)erkenning van jou.**

Het universele bewustzijn kent vele bewustzijnslagen. Als er al een universele waarheid bestaat, dan omvat die vele waarheden. En wie weet is er niet eens een universele waarheid, maar is er alleen een voortdurende eeuwige dynamische uitwisseling.... Te groots voor mijn brein en zelfs te groot voor mijn menselijke hart.

Zou de taal van het hart een universele taal kunnen zijn? Zou er een eenheid mogelijk zijn in die grote verscheidenheid in onze binnenwereld en buitenwereld? Omdat ik in de taal van het hart geloof voel ik dat dat mogelijk is en dat die eenheid er zelfs al (gedeeltelijk) is, in het hier en nu. Heb jij ook dat gevoel, ook al kun je er misschien niet echt woorden aangeven?

In deze taal wil ik je graag ontmoeten, van ♥ tot ♥

©Tineke Kleine Deters - NatuurlijkBewust

praktijknatuurlijkbewust.nl